

Zo eerlijk

‘Mevrouw, heeft u een tientje voor de nachtopvang?’ Ik kijk naar de man die voor me staat. Nieuwe gympen, schone jas, ongeschoren baard. Hij lijkt op een collega van me, maar ik ken hem niet. Met de club van “mijn” supermarktmensen heb ik een band. We begroeten elkaar altijd, maar praten hoeft niet. Zij dringen zich niet op en ik denk er af en toe aan om cash geld voor ze mee te nemen. ‘Een tientje?’ vraag ik. ‘Eerlijk?’ We kijken elkaar schaapachtig aan. Ik denk dat hij meer succes zou hebben als hij aan tien mensen een euro vraagt. Of aan vijf twee. Is bedelen een baan? Wat kost de nachtopvang eigenlijk? ‘Nee. Sorry,’ hoor ik mezelf zeggen. Ik loop snel en vol schuldgevoel de supermarkt in.

‘Ik verwijfs altijd naar de opvang om de hoek,’ zegt mijn zoon als we ‘s avonds op de bank zitten. ‘Daar hebben ze een bed voor je, ook als je geen geld hebt. Dat vinden ze niet leuk om te horen.’

‘Ben je daar niet bang voor? Dat ze in discussie met je gaan omdat je niet wilt helpen?’

‘Ik heb ze toch geholpen,’ is zijn nuchtere antwoord. ‘Ik wijs ze letterlijk de juiste kant op. Pinnen doe ik niet.’

Mijn mond valt open: ‘Pinnen? Vragen ze dat dan aan je?’ Vaak blijktbaar. Hij voert er hele gesprekken over. Ik realiseer me dat hij heel anders benaderd wordt en veel meer openstaat.

‘Natuurlijk ga ik het gesprek aan, wat moet ik anders doen?’

Hij vertelt me over het gesprek met een dakloze man: ‘Hij was aardig. Open over zijn situatie.

Had zijn drugsverslaving overwonnen. Had weer plannen voor de toekomst. Was aan het sparen voor een huis. Ik gaf hem vijftig euro.’

‘Wat?’ reageer ik geschokt. ‘Waarom zoveel?’

‘Hij was oprecht. Had een goed verhaal. Ik had het geld en wilde hem helpen. Het was ook drie uur ‘s nachts. Ik wilde naar huis.’ Een half jaar later kwam hij dezelfde man weer tegen. ‘Hij herkende me niet en vroeg me om geld. Ik vroeg naar zijn huis.’

‘En?’

‘Hij had het huis, liet me foto’s zien. Maar geen baan, dus hij had nog steeds geld nodig.’

‘Gaf je het hem?’

‘Nee. Ik was blij voor hem maar vond dat ik hem genoeg geholpen had. Ik wenste hem het beste toe en fietste door.’